

ELS QUATRE RIUS

«And thus thy memory is to me
Like some enchanted far-off isle
In some tumultuous sea.»

EDGAR ALLAN POE

Allunyament

Una nit

- Així doncs, vols continuar amb mi demà?
 —Sí has pensat que jo t'abandonaria mai, és...
 —Sóc dolenta i egoïsta.
 —Em deixes acabar?... és perquè no saps quant t'enyoro.
 —Sempre m'has estimat massa.
 —Sempre t'estimo.
 —Saps? M'exaspera aqueixa tolerància teua, perquè em sento obligada a comportar-me d'una certa manera envers tu.
 —No té res a veure amb el fet que t'estime; només vull ajudar-te que no et sentes culpable quan no ho ets.
 —No semblés d'aquest món.
 —Tu sí.
 —Tanmateix, ara és diferent. M'he comportat indignament; no creus?
 —No; no ho crec.
 —Sóc molt dolenta i...
 —Ei! Oblida-ho ja! Jo també sóc egoïsta i...
 —No ho sé si tu ho ets, però jo...
 —No et cregues tan especial. No som diferents. Sóc egoïsta perquè em trobo bé a prop de tu i vull continuar-hi; perquè anhelo de romandre amb tu nit i dia; perquè cerque la teua companyia, la veu que m'encisa...
 —Sí hagués previst les conseqüències, potser no ho hagués fet.
 —Però si sabies què ocurriria; no?
 —Sabia que canviaria les nostres vides, més ignorava de quina manera. Vaig ser una inconscient.
 —Amb tot, encara haig d'agrair-te que cerquesses el millor per als dos.
 —No m'afalagues! No t'adones que m'he equivocat i t'he enganyat?
 —M'hagués pogut passar a mi.
 —Això no és cap consol; i, a més, no vull que em compadísques.
 —No et compadisc, sinó que t'estimo també quan t'equivoques i pateixes... No és el mateix!
 —Sembla que estima és l'única paraula que conegues.
 —No en conec una altra millor; i tu?
 —Però jo no sé si vull sentir-me estimada després del que he fet; ni tan sols sé si puc estimar-te ja o si mai podré estimar-te com tu a mi.
 —Sí no vols que visca amb tu, caminaré a vint... a cent passes... o més lluny encara; però hi seré, malgrat que açò dure per sempre.

A l'endemà

Quan ja feia una estona que s'allunyaven, es giraren un instant per darrera vegada i encara pogueren veure i oír, apostat a l'entrada d'aquell paratge formós i ubèrrim, entre els quatre rius, un querubí que, amenaçador i brandint un glavi de foc, els comminava que no hi tornaren mai de la vida.

Aquell matí, Adam i Eva abandonaren el Paradís.